ספרי׳ — אוצר החסידים — ליובאוויטש

קובץ
שלשלת האור

היכל
תשיעי

שער
ראשון

קונטרס

כ״א אדר - תשמ״ח

סיום השלושים להסתלקות הרבנית הצדקנית
מרת חי׳ מושקא נ״ע זי״ע

●

מאת

כבוד קדושת

אדמו״ר מנחם מענדל שליט״א

שניאורסאהן
מליובאוויטש

הוצאה שלישית

יוצא לאור על ידי מערכת
„אוצר החסידים"
770 איסטערן פארקווי ברוקלין, נ.י.

שנת חמשת אלפים שבע מאות חמשים ואחת לבריאה
הי׳ תהא שנת אראנו נפלאות
שנת הצדי״ק לכ״ק אדמו״ר שליט״א

בס"ד.

פתח דבר

לקראת יום ה' פ' ויקהל-פקודי, כ"א אדר, סיום השלושים להסתלקות הרבנית הצדקנית מרת חי' מושקא נ"ע זי"ע —

הננו מוציאים לאור את המאמר ד"ה בלע המות לנצח וגו', שנאמר בהתוועדות דיום ג' פ' דברים, ה' מנחם-אב ה'תשכ"ה.

מערכת „אוצר החסידים"

יום ג' ויק"פ, שנת הקהל,
שנת תשמ"ח (תהא שנת חירות משיח)
ברוקלין, נ.י.

בס"ד. יום ג' פ' דברים, ה' מנחם־אב ה'תשכ"ה*

בלע המות לנצח ומחה הוי' אלקים דמעה מעל כל פנים[1], ומבאר אדמו"ר מהר"ש במאמרו ד"ה זה[2], דזה שלע"ל יהי' בלע המות לנצח הוא לפי שאז יהי' ואת[3] רוח הטומאה אעביר מן הארץ. ויובן זה בהקדים הטעם דהמבואר בקרא (דלקמן) שע"י חטא עה"ד נעשה מיתה בעולם, היינו שמיתה וחטא עה"ד שייכים זל"ז. והענין הוא, דע"י חטא עה"ד נעשה תערובות טוב ורע. דמציאות הרע הי' גם קודם החטא, אלא שאז הי' הרע מובדל מהטוב, וכידוע[4] שבתחלת הבריאה הי' מדור הקליפות למטה מהעולמות דקדושה, וע"י חטא עה"ד נעשה תערובות טוב ורע (בכל העולם[5]), שהרע מעורב בהטוב והטוב בהרע, ועד אשר אין טוב בלא רע ואין רע בלא טוב[6]. וזהו מ"ש[7] ועתה פן ישלח ידו ולקח גם מעץ החיים ואכל וחי לעולם, דלכאורה, הרי בריאת האדם (מלכתחילה) היתה באופן שיהי' חי לעולם, והטעם על זה שנצטווה שלא לאכול מעה"ד הוא בכדי שלא ימות (כמ"ש[8] ומעץ הדעת גו' לא תאכל ממנו כי ביום אכלך ממנו מות תמות), ומה איכפת שיאכל מעה"ח ויהי' חי לעולם. ומבאר אדמו"ר הזקן[9], דמכיון שע"י חטא עה"ד נתערב רע בהאדם, לכן, ועתה (לאחרי חטא עה"ד) יש לחשוש פן ישלח ידו גו' וחי לעולם, כי כשיהי' הוא חי לעולם, גם הרע המעורב בו יהי' לו קיום לעולם. ועפ"ז יש לומר, דזה שע"י חטא עה"ד נעשה מיתה בעולם הוא בכדי שלא יהי' קיום להרע, כנ"ל.

ויש לומר, דהמיתה בעולם שנעשתה ע"י חטא עה"ד היא מסובבת מהחטא עצמו. והענין הוא, דענין החיות הוא בקדושה דוקא, משא"כ הרע והטומאה (היפך

---

*) יום סיום אמירת קדיש אחרי הרבנית הצדקנית מרת חנה ע"ה, אמו של — יבלח"ט — כ"ק אדמו"ר שליט"א.

1) ישעי' כה, ח.

2) דשנת תרכ"ח — נדפס בסה"מ תרכ"ח ע' מ. ילאחריו בא ד"ה רבת את ריבם, שהוא דרוש הנ"ל עם הוספות.

3) זכרי' יג, ב.

4) תו"א בראשית ה, ג ואילך. וראה מאמרי אדהאמ"צ דברים ח"ד ע' א'קעו ואילך. ד"ה דבר וגו' כי אתם עוברים וגו' תרנ"א (סה"מ תרנ"א ע' קצז). ובארוכה — ד"ה ישבתה במאמרי אדהאמ"צ ויקרא ח"ב ע' תדש ואילך. ד"ה הנ"ל תרס"ב (סה"מ תרס"ב ע' ש ואילך).

5) ל"ת להאריז"ל פ' בראשית ד"ה ונבאר מעלת אדה"ר. אוה"ת דרישים לפסח ע' תשנח. סוף המשך פדה בשלום תרנ"ט (סה"מ תרנ"ט ע' קעו) ותש"ד (סל"ג — סה"מ ה'תש"ד ס"ע 139 ואילך). ועיד.

6) ראה בארוכה ד"ה ושבתה הנ"ל, דע"י חטא עה"ד נעשה תערובות טו"ר בכל ד' הסוגים דדצח"מ.

7) ראה לקו"ד כרך א פז, א ואילך.

8) בראשית ג, כב.

9) שם ב, יז.

10) בתו"א שם.

הקדושה) הם מות[11], ולכן, מכיון שע"י חטא עה"ד נתערב רע בהאדם, מות רוחני, מזה נשתלשל בו גם מיתה כפשוטה. וזהו גם מה שלע"ל יהי' בלע המות לנצח, דמכיון שאז יתבטל הרע, מות הרוחני[12], ע"ז יהי' במילא גם בלע המות כפשוטו.

ב) **והנה** הטעם על זה שדוקא לע"ל יתבטל הרע (מות הרוחני, ובמילא גם המות כפשוטו) הוא, כי אז יהי' גילוי אור נעלה ביותר, שלגבי אור זה, מתבטלים במילא כל המנגדים. ומבאר בהמאמר[13], דהגם שגם בזמן שביהמ"ק הי' קיים, ובפרט בזמן בית ראשון, ועאכו"כ בימי שלמה דקיימא סיהרא באשלמותא[14], הי' גילוי אור נעלה ביותר, ומצד גילוי זה, כל הגוים נתבטלו לפניו, שלא ע"י מלחמה כלל[15] [שלכן נק' בשם שלמה כי שלום הי' בימיו[16]], מ"מ, הגילוי שהי' בימי שלמה הי' באופן שהי' עדיין מקום ליניקת החיצונים, אלא שיניקתם אז היתה רק מאחוריים דקדושה ולא הי' להם אחיזה בפנימיות. [ויש לומר, דזה שבימי שלמה הי' עדיין מקום ליניקת החיצונים, ניכר גם באופן הביטול דהגוים שנתבטלו לפניו. וכמו מלכת שבא, דעם היות שגם בהיותה בארצה ורק שמעה את שמע שלמה נעשה בה ביטול (קצת), שמצד זה[17] באה אל שלמה[18], ובפרט לאחרי שבאה אליו וראתה את חכמתו וכו' שע"ז נתבטלה לפניו באופן שלא הי' בה עוד רוח[19], מ"מ, גם אז היתה מלכה, ויתירה מזו, שגם שלמה כיבד אותה בכבוד גדול[20]. משא"כ הגילוי דלע"ל[21] יהי' באופן שלא תהי' יניקה לחיצונים כלל (גם לא מבחי' אחוריים) ויתבטל הרע לגמרי, בלע המות לנצח.

ג) **וביאור** החילוק בין הגילוי שהי' בימי שלמה (שמצד גילוי זה הי' עדיין מקום ליניקת החיצונים, מבחי' אחוריים עכ"פ) להגילוי דלע"ל (שמצד גילוי

---

11) ראה בארוכה ד"ה דבר וגו' תרנ"א הנ"ל (ע' קצז ואילך). ד"ה וידבר גו' ערי מקלט תהיינה תרס"ה (סה"מ תרס"ה (קה"ת, תשמ"ח) ע' שכה ואילך).

12) ראה תו"א שם ה, ד "בלע המות לנצח שיהי' ובערת הרע כמאמר והרשעה כולה בעשן תכלה".

13) ד"ה רבת את ריבם הנ"ל (ע' מא ואילך).

14) זהר ח"א קנ, א. רכה, ב. רמג, סע"א. ח"ב פה, א. ח"ג מ, ב. מו, א. וראה שמו"ר פט"ו, כו.

15) ראה בארוכה המשך פדה בשלום תרנ"ט (ע' קסב. שם ע' קסד) ותש"ד (סי"ט וסכ"א — ע' 107 וע' 110-11), וראה גם תו"א שם (ו, א), שהבירור שהי' בימי שלמה הוא בירור בדרך מנוחה. ובתו"א שם שזהו בדוגמת אדה"ר קודם החטא.

16) כמ"ש (דברי הימים-א כב, ט) שלמה יהי' שמו וישלום ושקט אתן על ישראל בימיו.

17) דזה שנתעורר בה רצון לבוא לשלמה הוא מצד הביטול שנעשה בה (בהיותה עדיין בארצה) ע"י ששמעה את שמעו — ראה המשך הנ"ל תרנ"ט (ע' קסב) ותש"ד (ע' 107) "דמצד גדולת שמו שנשמע למרחוק גם באיים הרחוקים מחבטלים כולם אליו ונמשכים אליו".

18) מלכים-א יו"ד, א-ב.

19) שם, ד-ה.

20) ראה שם, יג.

21) ראה גם ד"ה פדה בשלום תשמ"א (לעיל ע' קפא ואילך) בתחלתו ובסעיף ו. וראה בהנסמן שם הערה 5.

זה לא יהי' להם יניקה כלל), מבאר בהמאמר[22], שהוא ע"ד החילוק (בעבודת האדם) בין העבודה דסור מרע להעבודה דמואס ברע. דסור מרע הוא שמדחה את הרע אבל אינו שונא את הרע בעצם. ובמילא, אף שבפועל הוא מדחה את הרע, נשאר אצלו עדיין נתינת מקום להרע, ועד שבהעלם יש לו איזה שמץ אהבה לרע, כמבואר בתניא[23] בדרגת צדיק שאינו גמור. משא"כ כשהוא מואס ברע, היינו שהוא מואס ברע בתכלית (דרגת צדיק גמור), אין אצלו שום נתינת מקום לרע, שהרי אדרבא, הוא שונא את הרע ומואס בו בתכלית השנאה והמיאוס. ועד"ז הוא החילוק בין הגילוי שהי' בימי שלמה להגילוי דלע"ל, דהגילוי שהי' בימי שלמה, עם היות שגם לגבי גילוי זה מתבטלים כל המנגדים (בדוגמת שגם בהעבודה דסור מרע הוא מדחה את הרע), מ"מ, יש עדיין מקום ליניקת החיצונים (מבחי' אחוריים דקדושה עכ"פ). משא"כ הגילוי דלע"ל הוא דוגמת המואס ברע בתכלית המיאוס, שאין בו שום נתינת מקום לענין דהיפך הקדושה.

ויש להוסיף, דע"פ המבואר בתניא[23] שגודל השנאה לסט"א והמיאוס ברע הוא כפי ערך גודל האהבה להוי', החילוק בין סור מרע למואס ברע הוא (לא רק בנוגע לאופן שלילת הרע, אלא גם) בגודל ואופן אהבתו להוי'. ועפ"ז תומתק ההשוואה דחילוק זה (שבין סור מרע למואס ברע) להחילוק שבין הגילוי שהי' בימי שלמה להגילוי דלע"ל, דהחילוק שביניהם באופן שלילת הרע (שבהגילוי שהי' בימי שלמה יש עדיין נתינת מקום ליניקת החיצונים משא"כ בהגילוי דלע"ל) הוא מצד החילוק שבהם בדרגת ואופן האור והגילוי.

ד) **והנה** ידוע שכל הגילויים דלע"ל תלויים במעשינו ועבודתינו עכשיו[24]. דמזה מובן, דזה שלע"ל יהי' גילוי זה שאינו נותן מקום ליניקת החיצונים (בלע המות לנצח) הוא, כמבואר בהמאמר[22], דע"י שישראל שונאים את הרע בתכלית השנאה, עי"ז נעשה למעלה ואת עשו שנאתי[25] בתכלית השנאה, ומצד שנאה זו יהי' ואת רוח הטומאה אעביר מן הארץ, בלע המות לנצח. והנה מכיון דראה הקב"ה בצדיקים שהם מועטים[26] (ובפרט ששנאת הרע בתכלית היא דרגת צדיק גמור), ואפילו בנוגע לדרגת הבינוני ידוע הפתגם[27] הלואי בינוני, והענין דבלע המות לנצח יהי' בכל ישראל, מובן מזה, שעבודה זו (לשנוא את הרע בתכלית השנאה) יכולה להיות גם בבינונים, ואפילו באלה שלמטה מדרגת בינוני. דבכאו"א מישראל ישנם זמנים מיוחדים — בשעת התפלה, או בשעת עסק התורה, או בשעה שהוא מקיים

---

22) ד"ה רבת את ריבם הנ"ל (ע' מב).
23) פ"ב (סו, א).
24) תניא רפל"ז.
25) מלאכי א, ג.
26) יומא לח, ב. יראה תניא פ"א (ה, ב).
27) בית רבי ח"ב פ"ח (יד, א) הערה א. יראה ד"ה ואלה המשפטים תשל"ח ס"ה (סה"מ — מלוקט ח"א ע' שט).

מצוה דהוה זהיר בה טפי[28], או אפילו בשעה שעוסק בדברי הרשות לשם שמים[29] ועאכו"כ[30] באופן דבכל דרכיך דעהו[31] — שבשעה זו הוא מוסר את כל מציאותו (ער גיט זיך איבער אינגאַנצן) לאלקות, ועי"ז אינו שייך לבגדים הצואים[32], כמו צדיק גמור. ומכיון שיחוד זה למעלה הוא נצחי לעולם ועד[33], לכן נמשך עי"ז הגילוי שאינו נותן מקום כלל ליניקת החיצונים, בלע המות לנצח.

ה) **וזהו** בלע המות לנצח, דכל זמן שלא נשלמו עדיין הבירורים והטוב והרע מעורבים זב"ז (כולל גם בזמן שביהמ"ק הי' קיים, ואפילו בימי שלמה דקיימא סיהרא באשלמותא) יש ענין המיתה, בכדי שלא יהי' קיום להרע, כנ"ל. וזהו גם הטעם שגם צדיקים יחזרו לעפרן שעה אחת קודם תחיית המתים[34] [דהגם שאין רימה שולטת בהם[35] ועד לשעה זו (שקודם תחה"מ) הי' גופן קיים מאות ואלפים שנים, ומ"מ, קודם תחה"מ יחזרו לעפרן], כי מכיון שע"י חטא עה"ד נעשה תערובות רע בכל העולם, לכן, גם גופות הצדיקים יצטרכו לזיכוך[36]. משא"כ לע"ל (לאחרי התחי'), כשיהי' ואת רוח הטומאה אעביר מן הארץ, לא תהי' אז מיתה וגם הגוף יחי' בחיים נצחיים. דגם להדיעה[37] דמ"ש[38] כי הנער בן מאה שנה ימות הוא כפשוטו, הוא רק בנוגע לב"נ, משא"כ בנוגע לישראל יהי' בלע המות לנצח. ויתירה מזו, דגם המיתה שתהי' (לדיעה זו) בב"נ היא לא מיתה ממש, אלא נפילה, דמאן דנפיל מדרגי' אקרי מית[39]. וכמבואר בהמאמר[40], דע"י שניצוצות הקדושה שנבלעו בהם יתבררו מהם ויעלו למעלה, הרע שבהם (היינו גוף הגשמי שלהם שנקרא בשם רע בערך לניצוצות הקדושה שבו) יפול למטה. דזהו באוה"ע, משא"כ בישראל יתעלה גם הגוף, שגם הגוף יזון מרוחניות כמו הנשמה, ולא עוד אלא שאז יהי' הגוף למעלה מהנשמה, נקבה תסובב גבר[41]. וכל זה יהי' בפועל ובגילוי למטה מעשרה טפחים, בגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו, בקרוב ממש.

---

28) ראה שבת קיח, סע"ב.

29) ראה אבות פ"ב מי"ב. רמב"ם הל' דעות ספ"ג. טושו"ע או"ח סרל"א. וראה לקו"ש חכ"ד ע' 646 בהערה ד"ה כל מעשיך לשם שמים.

30) ראה בארוכה לקו"ש ח"ג ע' 907. שם ע' 932. ח"י ע' 104.

31) משלי ג, ו. רמב"ם וטושו"ע שם. שו"ע אדה"ז או"ח סקנ"ו ס"ב.

32) ראה תניא פ"י.

33) תניא פכ"ה (לב, א).

34) שבת קנב, ב. וראה זח"ב קח, ב.

35) ראה מדרש תהלים עה"פ קיט, ט.

36) אלא שזיכוך זה יכול להיות ע"י הביטול דונפשי כעפר לכל תהי', ואז א"צ לחזור לעפרן כפשוטו — ראה סה"ש תשמ"ח ח"א ע' 227-8.

37) דעת ר' חנינא בב"ר פכ"ו, ב. וראה פסחים סח, א. סנהדרין צא, ב.

38) ישעי' סה, כ.

39) כ"ה בלקו"ת חוקת נז, רע"א. ובכ"מ בדאי"ח. ובזח"ג קלה, ב — הובא בע"ח שער ט (שער שבה"כ) פ"ב ובמבו"ש ש"ב ח"ב פ"ג — איתא: מאן דנחית מדרגא קדמאה דהוה בי', קארי בי' מיתה.

40) סד"ה בלע המות לנצח (ס"ע מ) וד"ה רבת את ריבם (ע' מב).

41) ירמי' לא, כא.